

עזילה

סטפן קוסגרובה

www.bookpop.com

אם תלך לאורך קרן הירח דרך השמיים מלאי כוכבים,
תגיע לארץ "אור השמיים".
במקום הנפלא הזה חיים יצורים עדינים בעלי כנף,
הנקראים טראביטים.

הטראביטים חיו בכל הארץ "אור השמיים" אך שיחקו
במקום מיוחד בשם גן הגלגולים. כלומר כולם שיחקו
שם מלבד עכברונת אחת, בעלת-כנפיים, בשם עזילאה.
כשכל הטראביטים צחקו והתעופפו בשמיים, עזילאה
הביטה עליהם בעיניים קרויות לרווחה מאחורי עלי
שיחים גבוהים. היא לא הצטרפה אליהם והם אפילו לא
ידעו על קיומה.
היא אמנם מאוד רצתה לשחק אתם, אך פשוט היא
הייתה מאוד, אבל מאוד ומאוד ביישנית.

בזהירות עזר לה טיסטי לשחרר את כנפיה מהקוצים
ואחר כך אמר "חשבתי שאני מכיר את כולם ב"אור
השמיים", אך אותך עוד לא ראיתי. בואי, תפגשי גם
אחרים."

הוא רצה להוביל אותה משיח הורדים, אך היא לא
הייתה מוכנה לזוז. היא אפילו הסמיקה עוד יותר, אם
זה היה בכלל אפשרי.

"לא, לא" היא לחשה בבהלה "יש לי דברים אחרים
לעשות. אני צריכה להיות במקום אחר. אין לי זמן לשחק
עכשיו."

והיא גלשה מתוך שיח הורדים ועפה מהר משם.

יום אחד ארנבון אחד, בעל-כנפיים, בשם טיסטי מצא
את עזילאה כשהיא תפוסה בתוך שיח ורדים עם ראשה
למטה. טיסטי סיבב גם הוא את ראשו ואמר "שלום."
עזילאה הסמיקה ובלחש ענתה "אא.. כן.. שלום."
טיסטי הביט רגע ואז שאל "איך זה שהסתבכת כל כך?"
העכברונת בעלת-הכנפיים בלעה רוק ובקול בכיני
ענתה "נתפסתי בקוצים כשניסיתי לעוף."

מאוחר יותר טיסטי ראה את עזילאה בגן ושוב הציע לה להצטרף אליו ואל חבריו למשחק. וכשדיבר אליה, טבל את אצבעו באחד הפרחים ובלי לחשוב התחיל לצייר באצבעו על פניו, ואלה התכסו באבקה צבעונית. עזילאה צחקה תחילה בביישנות ואחר כך עשתה אותו הדבר וציירה דוגמאות שונות על פניה. תוך זמן קצר שניהם קישטו זה את זה באבקת הפרחים, ועשו כובעים מעלי כותרת.

מאז טיסטי עקב אחרי עזילאה וכל פעם שראה אותה עף אליה והציע לה לשחק. והיא תמיד נתנה אותה התשובה "אני צריכה להיות במקום אחר. אין לי זמן לשחק" ותמיד ברחה משם במהירות. אחרי שהוא שאל אותה בפעם אולי טריליון, אמר טיסטי לעצמו "אינני מאמין שהיא צריכה להיות במקום אחר. אני חושב שהיא פשוט ביישנית מאוד."

היא עפה תחת השמיים הכחולים ולהפתעתו הרבה של טיסטי צחקה והניפה את כנפיה על כל מי שפגשה. מעולם עוד לא הרגישה את עצמה כה חופשית. כפי שאמר טיסטי, אף אחד לא הכיר אותה, ובלי לחשוב היא מצאה את עצמה משחקת עם הטראביטים אחרים.

אחר כך, כשראו את בבואותיהם בשלולית מים עזילאה צחקה "טיסטי, אתה נראה נהדר. אף אחד מידידיך לא יכיר אותך עכשיו." "גם לא אותך" צחק הארנבון בעל-הכנפיים.

"אבל אין לי ידידים שיכירו אותי" אמרה עזילאה. "אזי" צחק טיסטי "גם הטראביטים שלא מכירים אתך לא יכירו אותך כי הם לא ידעו שאינם מכירים אותך."

עזילאה הקשיבה לטיסטי. מה שאמר היה מסובך ומעוות, אך נדמה היה לה שיש בו הגיון. אף אחד לא ידע מי היא. היא הייתה בטוחה עם מסכת אבקה על פניה. היא הניפה לאט את כנפיה והתרוממה באוויר. מכוסה במסכה שלה היא התעופפה בגן, כשטיסטי מביט אחריה מלמטה.

למחרת מוקדם בבוקר עזילאה יצאה שוב לגן. שם צבעה את פניה מחדש באבקת פרחים והכינה לעצמה כובע מעלי כותרת. מוסתרת במסכה שלה שוב שיחקה עם אחרים.
טיסטי הופתע כשראה שפניה צבועות עדיין. "למה לך המסכה היום?" שאל.
"כי אם לא אצבע את פניי" ענתה "כל אחד ידע שזו אני, ואז אולי לא ירצו לשחק אתי." והיא עפה כדי לברך את חבריה החדשים.

עזילאה שיחקה כל היום. היא הייתה ממשיכה לשחק גם בלילה, אך האחרים היו עייפים כבר וכולם ירדו אל השיחים כדי לישון.
באותו הלילה עזילאה ישנה עטופה בצפייה של המשחק למחרת. כי כל עוד הייתה מוסתרת במסכה שלה, נשארה חופשית מהביישנות.

כל הטראביטים התאספו סביבה ובירכו אותה. היא ניצחה במשחק ללא ספק. טיסטי ניגש אליה בשקט ולחש "אני מתגאה בך". "למה? כי ניצחתי?" שאלה בצחוק. "לא, כי היה לך האומץ לעוף ללא מסכה." עזילאה הרימה את ידיה לפנים ופתאום הבינה שהמסכה שלה נשטפה בערפל העננים. בלי מילה היא ירדה לגן הוורדים ונעלמה.

הפעם הטראביטים שיחקו במשחק מיוחד, קרוי "קשת בענן". כל אחד מהם היה צריך לעבור במעוף בתוך ענן, ולהוציא משם קשת צבעונית. ככל שהקשת הייתה גדולה יותר כך היה גם הפרס במשחק. עזילאה אהבה את המשחק והיא ידעה להוציא מהעננים קשתות נהדרת. ובסוף היא צללה לענן עבה מאוד ומשכה אחריה את הקשת הגדולה ביותר שמישהו ראה אי-פעם.

ומאותו היום עזילאה משחקת ללא מסכה. לפעמים,
כשהיא לא לגמרי בטוחה בעצמה, היא שמה קצת
אבקת פרחים על לחייה וחובשת כובע מיוחד מעלי
כותרת.

טיסטי רץ אחריה ומצאה אותה על ענף קוצני בוכה
מרות. "למה ברכת?" שאל אותה.
"כי אני כל כך נבוכה" ענתה עזילאה "בפעם האחרונה
כשעברתי בענן המסכה שלי נשטפה וכולם יכלו לראות
אותי!"
טיסטי חיבק אותה בזרועותיו הרכות ואמר "נכון, יכלו
לראות אותך והם אוהבים אותך כפי שאת!"